

бѣдешъ заточенъ и ты и роднини твои! Бѣдствовать имотытъ ти и може бы и самыйтъ ти животъ.

— Що ма е грижа, каквото и да послѣдува ный ще сподѣлимы опасноститъ ти, горчевинитъ ти и самитъ непріатели еще, които отъ днесъ сж и наши; искаж да та оставиѣтъ безъ убѣжище, но ето имашъ! Отнехъ ти имуществата, моятъ сж твои, старый мой пріятелю, който едно време не допустяж въ Алпоярскитъ горы на войнитъ на донъ-Жуана Австрійскаго да убиѣтъ сиромаша Алберика, плѣненъ и безъ покровитель. Или азъ не познавамъ добръ сърдцето на сына си Гезида, или той ще ти каже, както и азъ, «земя сичкытъ ми имущества, тѣ принадлежжтъ на тебе, защото на тебе длѣжж живота на баща си.»

— Благодарѣж, благодарѣж, рече старыйтъ воинъ, като са мѣчаше да скрие душевното си покъртенье. . . . но дщерея ми Кармена!

— Ще я осыновимъ и нея. . . . ще я ожениж, ще ѝ дамъ богато вѣно.

— И ще ѝ повърнешъ ли честъта която отнехъ на баща ѝ?

— Нема да ти я отнемжтъ! Ще са познае невинността ти; ще ти повърнжтъ сабыта. Ще защитимъ твоего дѣло . . . има сѣдницы въ Мадритъ.

— Ще сж неумолимы!

— Ще ги умилоствимы!

— Сичкытъ сж продадены!

— Нека! Ще ги купиж поскжпо отъ съкиго другго; и отъ самого герцога де-Лерма.

— Не искамъ.

— Що искашъ прочее?

— Да видиж плѣмника си Фернанда и да му говориж.

— Чуй! Чуй! рече старецътъ чуешъ ли горѣ надъ главитъ ни препусканъето на единъ конь? Поцвили; познавамъ го! Той е Каледъ . . . коньтъ на сына ми! Гезидъ и Фернандо стигнжхъ: дерзай! дерзай!

Отвориж са вратата и влѣзе Гезидъ. Той бѣше самичакъ.